

Štev. 5.—XXVII.

ZVONČEK

Januar 1926.

Zagreb.

Lepo, véliko, gosposko mesto,
Zagreb, glava ti hrvatske zemlje,
plodovita je ravnina tvoja,
vinorodne so gorice tvoje,
Sava ti, slovanska reka bistra,
pere znožje in glasno pripeva
tvoji rasti, tvojemu razkošju!
Senčni gaji, s cvetjem posejani,
v hlad zataplajo tvoj vik in šum.
Bela cerkev, stolica ponosna,
na višavi pod nebo kipeča,
razgleduje se na pestri vrvež,
ki po tvojih ulicah in trgih
živ preliva se iz dneva v dan.

In seljaki in seljanke vate
s podeželja vro s plodovi zemlje,
momci zdravi in devojke krasne
pletejo se v slikovite vence,
spév, pol radosten in pol otožen,
mlade duše vznáša, pribrenkava
tamburica drobno melodijo,
v kolo vije se brezskrbni svet.

Sveti Marko z grozo se ozira
na temelje stola mučeništva,
kjer ovenčan je z žarečo krono
bil Matija Gubec — kmetom kralj.
Božji hram varuje prah presveti
zemeljskih ostankov dveh junakov:
glavo sta za blagor domovine
v plen krvnikom položila Zrinjski
in zaveznik njemu Frankopan.
Ob prometnih žilah spomeniki
slavnih so sinov domače zemlje
razpostavljeni v ponos rojakom.
Bron in kamen glasno govorita
o velikih, težkih, burnih časih,
ko dejanjem so svetili vzori,
plameneči za domovja slavo,
ko je Jelačić potegnil sabljo
in sovražnikovo strli oblast.

Naj prijazna ti usoda vlada,
Zagreb šaroviti, naj vse duše,
naj vsa srca tvoja srečno vodi
Josip Juraj, naš vladika — knez!

E. Gangl.

